

**Chương 470: Thảm Hoạ Cổng (22) - Giải Cứu
Thành Công**
(Số từ: 2212)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:44 PM 22/06/2023

Thủ đô Hoàng gia Gradias, phần phía nam, lối vào Rừng Clinto.

Tất cả mọi người, bao gồm cả tôi, đã tập trung tại điểm hẹn được sắp xếp trước.

*Uuuung

“Anh có ổn không?”

“Anh không sao, nhưng mà... chừng này chắc sẽ ổn thôi...”

Harriet cẩn thận lau vết máu trên khóe miệng tôi và hỏi.

"Tuy nhiên, bị đâm xuyên tim hai lần trong một ngày, có nhiều trải nghiệm như vậy chẳng có gì tốt cả."

Nó đau như địa ngục.

Bị giáo đâm là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lần thứ hai Lament đâm vào tim tôi, tôi đã cố tình cho phép nó xảy ra.

Tôi thề.

Biết rồi bị đâm còn đáng sợ và đau đớn hơn.

Tất nhiên, bây giờ nó đã được chữa lành bởi [Thần lực] của Tiamata, nhưng ký ức về nỗi đau không dễ dàng biến mất.

Trên hết,

Vết mặt sẹo của Ellen, sau khi cô ấy đâm tôi, đã khắc sâu vào não tôi và không thể phai mờ.

Nó chắc chắn sẽ trở thành một chấn thương.

Không chỉ đâm tôi, mà tôi biết rằng trải nghiệm ngày hôm nay sẽ mang đến cho Ellen một cảm giác như địa ngục, vì vậy tôi không thể cảm thấy thoải mái.

Tôi đã nghĩ rằng Ellen có thể có mặt tại hiện trường, nhưng không ngờ đám đông lại ép cô ấy đánh nhau.

Harriet vô hiệu hóa kết giới không gian, và vào đúng thời điểm, tôi bị kéo ra ngoài theo tín hiệu.

Thủ lĩnh của Black Order đã chết, và những người còn lại rút lui.

Chẳng có gì đảm bảo chúng sẽ không cố tấn công tôi lần nữa.

Không có quái vật nào gần Thủ đô Hoàng gia, vì các hiệp sĩ định kỳ quét sạch chúng khỏi cổng. Tất nhiên, nó không hoàn hảo, nên đã có trường hợp quái vật xuất hiện ở làng tị nạn gần Thủ đô Hoàng gia.

Bây giờ, không có con quái vật nào có thể nhìn thấy gần khu rừng này.

Những sự cố ngoài ý muốn đã xảy ra, nhưng cuối cùng, tôi đã có thể đạt được mục tiêu mà mình mong muốn.

Tôi đã giải cứu thành công Sarkegaar, Lucynil và Charlotte.

Mặc dù tôi đã vô tình hành động thô bạo với Ellen.

Nó không thể khác được.

Tôi nghĩ vậy đó.

Lúc đầu, Charlotte bất tỉnh.

Nhưng bây giờ cô đã dậy.

Charlotte, với mái tóc đen và đôi mắt đỏ, có vẻ bối rối không biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Cô ấy sẽ không bao giờ có thể trở lại hình dạng ban đầu của mình từ trạng thái này?

“Bệ hạ.....”

Với giọng run run, Sarkegaar nhìn tôi nói.

"Ta xin lỗi. Ta đã mất quá nhiều thời gian để giải cứu ông. Ta cũng... có quá nhiều việc phải làm... Không, đừng bận tâm. Ta xin lỗi. Ta đã đến muộn."

"Không, thưa Bệ hạ. Chỉ cần nhìn thấy Ngài an toàn như thế này... Ơn trời... Ơn trời..."

Tôi lặng lẽ ôm lấy Sarkegaar, người đang khóc nức nở.

Ông ta trông hơi đáng sợ trong hình dạng thật của mình là Dreadfind, nhưng vậy thì sao?

Tôi rất biết ơn vì Sarkegaar vẫn an toàn.

Sau khi ôm ông ấy, tôi cũng lặng lẽ ôm Lucynil.

"Tôi xin lỗi, Lucynil. Tôi đến muộn..."

Lucynil mỉm cười yếu ớt và ôm lại tôi.

"Không, không hấn thế? Nhờ lời cảnh báo của cậu mà cả hai chúng tôi khá thân thiết với nhau. Chúng tôi được đối xử như những vị khách danh dự. Chúng tôi thậm chí còn biết trước rằng sẽ có điều gì đó xảy ra trong buổi hành quyết hôm nay."

Lucynil ôm cổ tôi và vỗ nhẹ vào lưng tôi.

Cuối cùng, tôi đứng trước mặt Charlotte, người dường như đang chìm đắm trong suy nghĩ.

"Uh...."

Tôi nên bắt đầu với cái gì?

Giống như Charlotte dường như bị lạc, tôi cũng không biết phải nói gì.

"Đầu tiên, anh đã làm điều này bởi vì anh nghĩ rằng mình nên..."

"...."

Trước mặt Charlotte, người không biết chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng tôi thở dài.

"Từ giờ trở đi, em phải đi với anh... ừm... trước hết, anh xin lỗi vì mọi chuyện cho đến nay."

Thấy tôi xin lỗi, Charlotte run run môi.

"Anh không biết liệu em có còn ghét anh không, nhưng... anh không thể bỏ mặc em được."

Tôi không biết Charlotte đang nghĩ gì.

Nhưng chắc chắn là tôi đã nói dối và lừa dối Charlotte rất nhiều.

Hơn nữa, Sarkegaar, kẻ có thể coi là kẻ thù của mẹ cô, đang đứng ngay bên cạnh cô.

Cô ấy có thể không thể tha thứ cho tôi.

Tôi không biết Charlotte đã làm gì sai với tôi. Tuy nhiên, Charlotte nhìn tôi và nhếch mép cười.

*Thunk

Đột nhiên, Charlotte khụy xuống, khụy xuống.

Và rồi, cô ấy cúi đầu.

Cúi đầu xuống đất trước mặt tôi, quỳ trên đầu gối.

"Uh... uh... uh... ugh. Uh! Uh!"

Charlotte kêu lên như thể hét lên.

"Không, không, tại sao em lại khóc... như thế...?"

Cô ấy có tiếc cho tôi không?

Giống như tôi cảm thấy tiếc cho những người khác.

Có phải Charlotte đã cảm thấy có lỗi với tôi suốt thời gian qua?

—Tôi, Ellen, Charlotte.

Tại sao tất cả chúng ta cuối cùng lại cảm thấy có lỗi với nhau?

Tại sao tất cả chúng ta đều mắc kẹt trong ý nghĩ rằng mọi thứ đều là lỗi của mình?

"Uh-huh! Huh! Uh! Ugh, ugh... ugh..."

—Xin lỗi và có tội.

Charlotte kêu lên như một con thú với âm thanh nôn mửa đó.

"Uh, uh... uh... Tôi xin lỗi... ah. Tôi, tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi... Tôi, tôi sai rồi... tôi sai rồi... "

Tôi quỳ xuống trước mặt Charlotte, người đang gục đầu khóc trước mặt tôi.

"Anh cũng đã làm rất nhiều điều sai trái."

"Không, không! Không! Tôi, tôi... tôi đã không tin anh! Tất cả là lỗi của tôi... tất cả, tất cả, tất cả là do tôi... tại tôi..."

Tất cả những gì tôi có thể làm là lặng lẽ nhìn Charlotte khóc như một con thú nhỏ và vỗ nhẹ vào lưng cô ấy.

—Lucynil, Sarkegaar và Charlotte.

Tôi đã thành công trở lại Quần đảo Edina cùng với tất cả bọn họ.

Lucynil và Sarkegaar không bị ngược đãi hay tra tấn nhờ lời cảnh báo của tôi.

Nhưng nó không phải là tất cả thuận buồm xuôi gió.

Black Order đã tấn công tôi, tôi đã giết thủ lĩnh của họ, và tôi thậm chí còn phải chiến đấu với Ellen, người đang ở đó.

Có rất nhiều thương vong dân sự.

Nhưng cuối cùng, tôi đã thành công trong việc đưa ba người họ đến nơi an toàn, như mục tiêu của tôi.

Charlotte không ghét tôi nhưng cảm thấy tội lỗi.

Ai là nguyên nhân của tất cả những điều này?

Có vẻ như sự cố cổng đã xảy ra là điều không thể tránh khỏi khi cảm xúc của chúng tôi và những lời nói dối của tôi đan xen vào nhau.

Mọi người dường như nghĩ rằng toàn bộ điều này là trách nhiệm của riêng họ.

—Tại thủ đô hoàng gia của Lazark.

Lúc này, tôi cảm thấy cần được ở một mình với Charlotte.

Rõ ràng là Charlotte quá yếu và không có phong độ tốt.

Charlotte, người đã ngừng khóc gần như lên cơn co giật, vẫn cúi đầu xuống.

Cô ấy dường như cảm thấy tội lỗi ngay cả khi giao tiếp bằng mắt với tôi.

"Tất cả đã là quá khứ."

"....."

"Cứ cho là bình đẳng đi, chúng ta đều có lỗi với nhau."

"....."

Nhưng những lời như vậy không thể xóa đi cảm giác tội lỗi mà Charlotte cảm thấy đối với tôi.

"Tôi... Tôi không nên... Tôi không xứng đáng... sự giúp đỡ của anh... Đừng giúp tôi như thế này... Tôi đã phản bội anh. Tôi không tin anh. Tôi đã không... cố gắng hiểu anh..."

Cứ như thể cô ấy nghĩ thà chết dưới tay một con quái vật ở một vùng đất hoang xa xôi nào đó còn thích hợp hơn.

"Mọi người chết vì tôi... Tất cả bọn họ... vì tôi..."

Cảm giác tội lỗi của Charlotte đã vượt quá sự tự trách và trở thành sự ghê tởm bản thân.

Tôi nắm lấy hai má Charlotte đang cúi xuống vì xấu hổ và buộc cô ấy phải nhìn vào mắt tôi.

Nhìn thấy đôi mắt của ác quỷ, Charlotte không thể chịu được ánh mắt của tôi và nhìn xuống, cuối cùng nhắm mắt lại.

"Em có nhớ những gì anh đã nói từ rất lâu trước đây không?"

"..."

"Nếu như thế này, em cho rằng anh đã trở thành cái gì?"

Nếu linh hồn của Ma Vương ở trong cô ấy, chết đi chẳng phải tốt hơn sao?

Khi cô ấy nói vậy, tôi nói với Charlotte với giọng buồn bã.

Tôi sẽ cảm thấy thế nào nếu bạn không coi trọng cuộc sống của mình và cứ lặp đi lặp lại những suy nghĩ ghê tởm bản thân này?

"Nếu em như thế này, thì điều gì sẽ khiến anh, người đã mạo hiểm mạng sống của mình để giúp em thoát khỏi Lâu đài Ma vương, và người đã giết linh hồn của cha mình để bảo vệ bản ngã của em? Anh đã phải chiến đấu chống lại Black Order và

Ellen để mang em đến đây. Nếu em như thế này... thì anh là ai, ai đã đưa em đến tận đây?"

"..."

Nghe những lời đó, Charlotte khó nhọc mở đôi mắt nhắm lệ và nhìn tôi.

Tôi đau lòng khi nhìn thấy những giọt nước mắt của cô ấy, xuất phát từ cảm giác tội lỗi.

"Hãy sống vì anh. Nếu em có lỗi, thì hãy làm việc cho anh nhiều như em cảm thấy có lỗi."

"...Công việc?"

"Vâng, thật lòng mà nói, anh đưa em đến đây không phải để cứu em, nhưng... uh..."

Điều này có thể tốt hơn.

Dường như cô ấy không thể cho phép mình sống với tôi vì mặc cảm và cảm giác tội lỗi.

Có vẻ như cô ấy không thể chấp nhận một môi trường yên bình như vậy cho mình.

"Anh đưa em tới đây để làm việc."

Giống như Eleris đã phá hủy công dịch chuyển để giảm bớt tội lỗi và cảm giác tội lỗi, Charlotte có thể

gạt những cảm xúc đó sang một bên miễn là cô ấy cố gắng hết sức để làm điều gì đó.

Hãy để cô ấy nghĩ rằng cô ấy có việc phải làm, rằng cô ấy phải làm.

Và trên thực tế, tôi cần Charlotte, đó là lý do tại sao tôi đưa cô ấy đến đây.

"Có rất nhiều thứ em cần phải làm."

"Tôi...? Tôi có thể làm gì...?"

"Dù sao nếu thấy có lỗi với mình và có lỗi với người ta thì hãy làm việc. Làm việc và trả nợ."

Tôi sẽ nhận nợ.

Bây giờ, hãy trả món nợ được cứu mạng ba lần.

Nếu những lời đó có thể tiếp thêm cho Charlotte một chút sức mạnh ý chí, thì tốt hơn là nên nói những điều như vậy.

"Tôi... trông như thế này... làm sao tôi... tôi có thể làm gì...?"

Câu hỏi của cô ấy, người ở dạng quỷ có thể làm gì, khiến tôi mỉm cười bất chấp tình hình.

"Không, em thật tuyệt vời."

Tôi nhẹ nhàng chải mái tóc giờ đã đen nhánh của Charlotte.

Tôi không nên nói điều này, nhưng.

“Em có một hình ảnh thậm chí còn ấn tượng hơn anh.”

“...?”

Thành thật mà nói, có một sự thật là Charlotte có ngoại hình giống Ma Vương hơn tôi.

Chắc chắn sẽ không có ai dám phàn nàn về những chiếc đĩa hoặc cốc bị vỡ với một đại diện của Ma vương với vẻ ngoài như vậy.

Tôi thô bạo véo vào đôi má ửng hồng của Charlotte, bối rối trước câu nói rằng tôi cứu cô ấy không phải để giúp cô ấy mà để bắt cô ấy làm việc.

“...!”

“Vì vậy, từ bây giờ, hãy ăn uống đầy đủ, chăm sóc bản thân và tập thể dục. Hiểu chưa?”

“...”

“Em phải làm điều đó để làm tốt công việc của mình, phải không?”

Charlotte, má bị véo, ngược nhìn tôi.

"Trả lời mau."

Khi tôi buông má cô ấy ra, Charlotte cúi đầu với vẻ mặt bàng hoàng.

“..Vâng."

Biết tại sao tôi lại nói như vậy, Charlotte lại khóc.

Khi tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ tức giận nếu cô ấy tiếp tục khóc, cô ấy đã cố kìm nước mắt bằng cách nín thở, và có vẻ như cô ấy sẽ bị ngạt thở.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc an ủi cô ấy bằng cách vỗ nhẹ vào lưng cô ấy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading